

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 59
Barcelona, 21 de juliol de 1922

— Es molt llast, el meu fill!... Llegeix de cap a cap el diari.
— Caramba! Esto no és un noi... Esto és un tragabolas!

No oblidi que durant l'ESTIU
vostè pot, sense cap inconvenient, prescriure la

MORRHUËTINE JUNGKEN

El tònic iodat preferit pels nens i els malalts de paladar difícil

Sense iodisme : Gust agradable : Licor no alcohòlic

COMPOSICIÓ:

Iode metàl·lic. 0'015 grs.

Hipofosfats compostos. 0'15 grs.
(Calc, Sosa, Manganès)

Fosfat de sosa. 0'15 grs.
A BASE DE GLICERINA

Mostres gratis als senyors metges

Exigeixi's Etiqueta Espanyola

Laboratori Mirabent i C.^{ia}, S. en C. - BARCELONA

Gorres per a bany

Models exclu-
sius de la casa

Joaquim Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, núm. 33

BARCELONA

Propaganda RIBO · Portola. 1 (St. G.)

UNA CONVERSA INTERESSANT. — Escolta, Joanet: on has comprat aquest trajo tan elegant?
— On vols que l'hagi comprat? On els compro sempre; a la Casa ARBIOL. La meua mamà així ho vol perquè sap que els d'aquesta Casa són, a més de molt elegants, de molt bon gènere, resistent i molt econòmics.

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

ELS qui viviu en aquests blanquíssims i riallers pobles de la Costa que, per a més gala, tenen extesa a llurs peus una catifa d'arena d'or, fistejant per l'escuma de les onades, no necessiteu pas que se us fassi l'elogi del mar ni que se us estimuli a voler-lo. ¡Prou que el coneixeu i l'estimeu! ¡Quantes vegades, d'un cap de dia a l'altre, haveu joguinejat per les cales meravelloses, us haveu aïçat a la platja, escoltant el rondinar etern de les agües, extasiant-vos en les variants infinides de colors o en la contemplació de les barquetes que s'apropen i s'allunyen, portant les xarxes plenes de peix saltironant, o bé estenent les veles mar endins en la confiança de què la pesca els serà propícia!

puix si bé el mar, quan s'enfada, és causa de doloroses i immenses tragèdies, torna bé per mal en una proporció imponderable i és, com diu l'endevinalla:

« Una vella reganyosa,
que quan vol és amorosa ».

TOTS els pobles han volgut sortida al mar, i els que l'han tingut han pretès assegurar-ne el domini. Això ha produït, i dissortadament produirà, lluites sangnantes; però pel mar han seguit sempre les correnties de la civilització i l'intercanvi de productes entre les nacions més allunyades les unes de les altres i la seva possessió ha estat sempre gaudi de riqueses. Llegiu l'història de la nostra Pàtria Catalunya: les seves glòries més esclatants li han vingut del mar i el seu esdevenidor en el mar deu consagrar-lo.

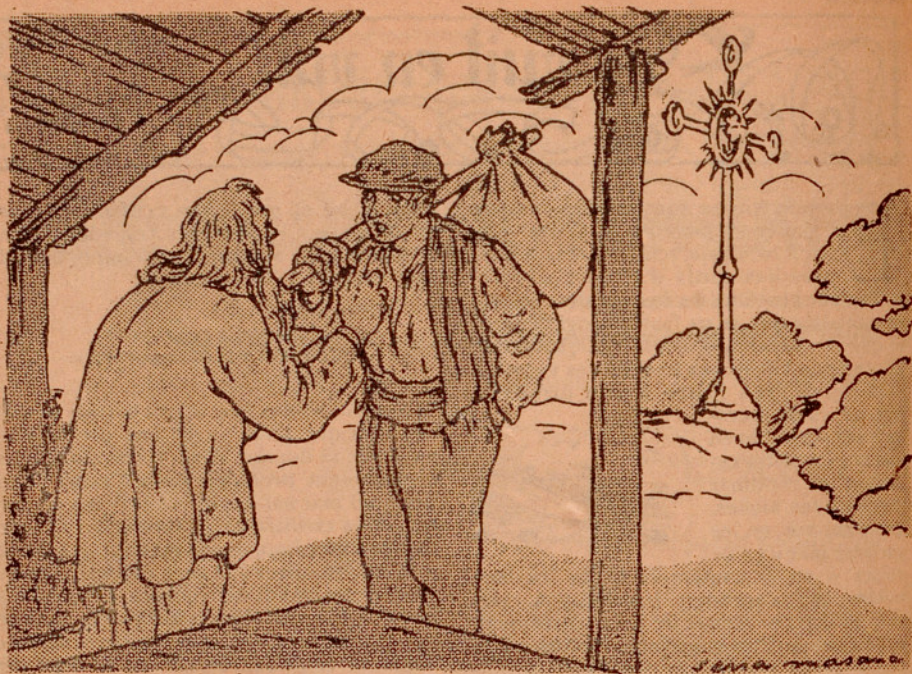
PERÒ als qui tenen la llur demora en la Catalunya interior i han d'albirar el mar des del cim de les muntanyes, de lluny i aprofitant els dies clars o bé imaginant-se'l en contemplar la boira, se'ls ha d'infondre l'estudi i l'estimació a aquest poderosíssim element qui ocupa les tres quartes parts del nostre planeta i és font de vida i riquesa i un món immens de meravelles. Als barcelonins també ha d'estimular-se'ls l'afició al mar, encara que sembli estrany, puix malgrat viure-hi tan a la vora, sembla que ens hi girem d'esquena, estimant-nos més pujar muntanya amunt, que no pas dedicar sovint les nostres estones vagaroses al mar pel qual ha vingut la grandesa i la bona anomenada de la ciutat de Barcelona.

NÚ hi ha que diuen: « Doneu-me la terra ferma i no pas el mar movedís », i no és pas ni justa ni sàvia aquesta prevenció,

TOTES les fantasies de l'imaginació no arribaran mai a expressar la realitat de les meravelles que la mar conté i tanca dins sos abims per a deixar-los descobrir de tant en tant. Llegiu les *Vint mil llegendes de viatge submarí*, d'En Juli Verne, i us extasiareu; però a mesura que els descobriments científics que va fent l'home van aclarint el misteri, es va veient com els somnis, que semblaven descabellats, d'En Juli Verne, son pàlids davant de la veritable i màgica bellesa del mar. Llegir, apendre i estudiar el fons del mar, és motiu d'imponderable delícia. Deixeu-vos-hi temptar. De llegendes i rondalles de mar, viurieu mil anys i encara no les sabríeu totes. Llegiu l'*Odissea*, d'Homer i l'*Atlàntida*, de Mossèn Cinto, i, si voleu sadollar-vos de bellesa, estimant el nostre mar català i fer coneixença amb la franca i bona gent marina, llegiu les obres d'En Ruyra i els poemes de l'Apeles Mestres, els inspirats cantaires de la dolça *Mare nostrum*.

EL MÀGIC PRESENT

EN morir la seva mare, uns anys després que el seu pare, En Francesc va trobar-se sol-i-vern en aquest món, sense altres recursos que els cabals que gastà en fer dir misses per a la difunta, ni més propietats que la casa rònega i mig enrunada on havia nascut.

Sentí aleshores intensos desigs d'anar en recerca de la fortuna, ja que aquesta fada capritxosa no tenia per costum passar pel llogaret perdut entre les muntanyes on el jove vivia. Tal dit, tal fet. Vengué la casa, lligà en un nus de mocador els diners, féu un farcell amb les robes que li restaven i emprengué tot xano xano el camí de vila.

En passar davant la creu de terme, s'agenollà devotament, i acabada la seva oració va sentir-se cridat. Es girà

i obirà la gegantina i corvada figura del vell Patrici, que, dret a la porta de la seva cabana, li feia signes que s'apropés. En Francesc accedí, tot preguntant-se què voldria d'ell un home que en tota l'encontrada passava per mig bruixot i del qui mai ningú havia pogut esclarir la procedència ni la vera personalitat.

— Sembla que te'n vas del poble? — va preguntar-li, a tall de salutació, el misteriós personatge.

— Es cert — va respondre el jove. — Aquí, al poble, res podria fer-hi, i el cor em diu que a vila podré més fàcilment ensenyorir-me de la sort. Cap allà me'n vaig, doncs.

— Res tinc d'oposar-hi — respongué el seu interlocutor. — Mes no vull que te'n vagis sense endur-te'n cap record meu. Té, aquí tens aquesta cap-

seta. Es d'una fusta màgica; les varetes meravelloses són fetes de la mateixa. Aquí dintre hi trobaràs, sempre que ho hakis menester, socors materials. Mes ara, escolta bé ço que vaig a dir-te: Has de tenir cura en no obrir-la més que quan necessitis el seu contingut. No la obris mai empès per l'afany d'augmentar els teus cabals. Res hi trobaries. Quan verament estigués en estreta necessitat, després que hakis provat tots, ¿m'entens?, tots els mitjans possibles per a sortir-te'n, si tots et fallen, podràs recórrer a la capseta. Si no has assajat tots els recursos quan l'obris, serà també inútil. No oblidis mai aquestes instruccions. I ara, que Déu et beneeixi!

I deixant en les mans d'En Francesc el misteriós obsequi, En Patrici s'endinsà en la cabana. Desfent-se de l'encant en que l'havien deixat les paraules del vell, el jove desà la caixeta i seguí el seu camí...

Arribà a vila. Ell era xicot treballador; cercà de seguida ofici i en trobà. La seguretat de tenir sempre un apoi per l'indigència li donava una confiança en ell mateix, un optimisme invencible que li feia dominar tots els contratemps, resistir sense sotrac totes les investides furioses de l'atzar. Recordant sempre els aciençats consells d'En Patrici, mai obrí la capseta; quan estava temptat de fer-ho, creient exhaurits tots els mitjans de sortir-se del trasbals, el seu pensament li dictava un altre camí: el seguia, i triomfava. S'establí en l'ofici, va emmaridar-se i tingué fills. I en les més aclaparadores dissorts, en els més desafortunats aconeximents, la seva confiança restà sempre inalterable.

Cresqué el seu nom, augmentà la seva fortuna.

Quan, ja vell i assegurada perfectament la seva vida i la de la seva família, va obrir, mogut per la curiositat,

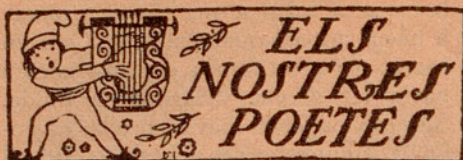
la capseta màgica que el vell bruixot li havia donat, qual existència era un secret per a tothom, i que mai encara havia fet servir, va trobar-la buida. Sols un paper hi havia en ella, esgrogueït i mig esborrat pel temps. En ell va llegir-hi En Francesc:

«Jove que això llegeixes: medita ço que el vell Patrici t'ha escrit. Res has trobat en la capseta. ¿L'has oberta sols per tataneria, per copdiciós afany, potser? Just ha estat, doncs, el teu càstig: has perdut, amb la confiança que en mi tenies, un ver talismà: la seguretat en l'endemà. ¿L'has oberta potser desanimat, creient ja exhaurits tots els recursos? Ha estat també digne el càstig de qui, desconfiant i desesperant en ell mateix, desconfia i desespera en Déu. Mai s'exhau-reixen les fonts de la fortuna, ni es barren mai els camins de la felicitat més que als que els manca coratge per a emprendre'ls, als que abans d'hora es desalenen. Aquests *ja han fracassat*. Per tu, la sort serà amable si l'emprens amb energia. Ella mai ve tota sola. Si la cerques incansable, aviat la trobaràs i amb escriu recom-pensarà els teus afanyes. No et desanimis. En perdre en mi la fe, perds també l'esperança, mes tu t'ho has cercat. ¿Hi ha millor present que l'optimisme ni talismà més eficaç per a la sort que la seguretat en un mateix? Aprèn i creu els consells d'aquell que, per no haver-los seguit quan n'era hora, es troba ara en aquesta misèria...!»

En Francesc restà somniós una estona. Caigué de genolls i resà una pre-gària per l'ànima d'aquell que amb la seva ajuda invisible tant l'havia afa-vorit.

Després cridà als seus fills i es disposà a contar-los la seva història...

RAFAEL TASIS MARCA

* * *

Al meu nebot i fillol
Ricardet Mola

Deixes la cambra plena de joguines,
car l'estudi demana soledat,
i t'han semblat de sobte molt mesquines
les coses que d'infant t'han agradat.

Mes jo sé que sovint, apesarat,
bo i repetint declinacions llatines,
enyoraràs la gaia majestat
d'aquell món de cartons i percalines.

Sovint, en l'àrdua ruta de la vida,
cercant qualque visió més aclarida,
tindràs recança de no ésser infant,

car, en el joc d'atzar que en diuen viure,
potsé et faran més bé plorar que riure
aquests ninots que veus ara de gran.

F. CAÑADAS

ROSELLA

Al meu germà Alfred

Rosella
vermella
que ens omple
d'amor;

Rosella
vermella
que encens
nostre cor;

Rosella,
poncella
rogenca
dels prats,

Rosella,
flor bella,
retorna a la terra,

Rosella,
novella,
ses grans llibertats.

FRANCESC MORAGAS

LES PRIMERES ORENETES

PRIMAVERA

Les primeres orenetes
arribaren eix matí
piulant dolces cançonetes
com dient-nos: «Som aquí.»

¡Oh neretes (*) encisere,
que passeu el mar d'un vol!
¡Sembleu orfes estrangeres,
perquè sempre porteu dol!

Sou eternes missatgeres
del regnat del Déu Amor,
de les gaies primaveres
que endolceixen nostre cor.

En veient-vos tan airoses
arribar en grossos vols,
s'han obert totes les roses
i han cantat els rossinyols.

Heu vingut a ma teulada
com cada any a fè el niuet,
que serà la vostra estada
fins que torni a vení el fred.

Benvingudes orenetes
— missatgeres de l'amor, —
puix sereu mes amiguetes
fins que vingui la tardor.

ANTOÍ TARRATS MAYOLA

(*) Sinònim d'orenetes.

L'ERMITA

IMPRESSIÓ

Bella esglesieta — petita i sola,
mig derruïda, — plena de molsa,
de pins voltada, — salters i roques,
fruit la calma — d'una pau dolça.
Les plantes baden — ses millors flors,
les flors exhaleu — perfums i aromes,
el sol li envia — sos raigs millors,
les aus hi canten — cançons d'amor
prop de la glòria — i lluny dels homes.

JORDI LARROCA

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

ROSTES PER A PENDRE XOCOLATA. — Aquestes rostes, simpàtiques nenes, són unes crostetes de pa, fregides, que resulten esquisidíssimes i a propòsit per a usar en lloc de les ensaïmades, torrades, melindros, etc., que acostumem a sucuar en la xocolata o cafè amb llet amb què ens desdejunem els matins.

Per a fer les rostes pots aprofitar el pa sec que tinguis sobrant de dies o del dia anterior, puix sempre va millor que no pas el del dia.

Talles llesques d'aquest pa, de dos centímetres de gruix, i les divideixes, tallant-les de llarg a llarg, en quatre o més trossos iguals cada llesca, destinant-ne de tres a quatre

al menys per ració. Després col·loques aquest pa tallat en una plata, remullant-lo amb un xic de llet, a fi de que s'estovi una mica, i moments abans de servir la xocolata (naturalment, tenint aquesta ja preparada) et poses a fregir aquestes rostes.

Per a fregir-les bé, pòses una paella grandeta al foc, ben viu, amb bastant oli o llard, i quan és ben calent hi tires un a un aquests bocins de pa, fregint-los fins que es tornen ben rossos. Després els treus del foc, escorre's bé l'oli i ja tens fetes a la perfecció les rostes.

Aconseguit això, cal que et fixis ara ben bé en la manera que has de servir la xocolata amb rostes.

Suposem que aquesta s'ha de servir en tres tasses. Les posaràs totes tres en línia, una al costat de l'altra, i les ompliràs de xocolata. Després col·locaràs

les rostes en un plat, o, més bonic encara, en tres platets, posant sis rostes en cada u d'ells, col·locades de través, de dos en dos i formant un castellet, tal com indica el gravat.

Després agafaràs una plata i hi col·locaràs el següent: en mig de la plata una botelleta o gerret amb aigua fresca, i, a l'entorn d'aquests, les tres tasses de xocolata, damunt de llurs corresponents platets, i els platets amb les rostes, quedant d'aquesta manera completat un servei de xocolata ben presentat. De-

més, portant-ho així, tot d'una vegada, al menjador, t'estalvies molts viatges a la cuina i els teus pares reconeixeran que saps fer les coses amb cura i ben ordenadament.

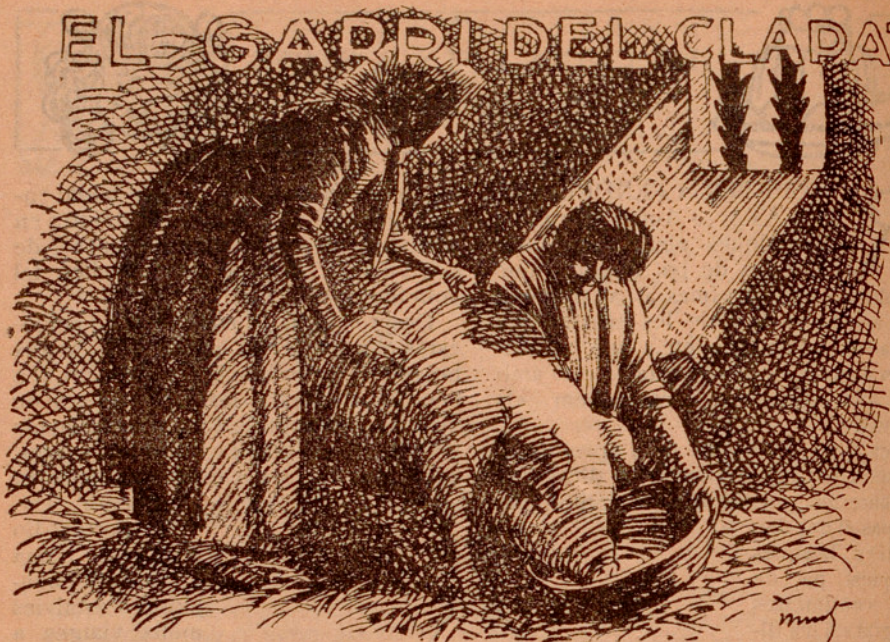

CONSELLS DE CUINA PRACTICA. — Recordaran les petites llegidores que, en un dels meus anteriors consells, vaig parlar de la perfecta cocció dels ous passats per aigua. Doncs bé, avui donarem alguns detalls més, molt interessants i que serviran per a saber amb exactitud si els ous estan prou cuits o no.

Proveu de fer ballar damunt la taula un ou passat per aigua poc cuit i veureu que és impossible; tot el què aconseguireu serà fer-li donar dues o tres voltes pesadament. En canvi, si l'ou està en el seu punt, amb la clara presa i el rovell tendre (per la qual cosa només es necessiten *tres minuts justos de cocció*), si proveu de fer-lo ballar veureu que balla més que un ballador de *jotas*.

IGNASI DOMÈNECH

EL GARRÍ DEL CLAPAT

En un recó de l'eixida hi havia una cort petita, amb el sòl ple d'un tou de palla i fems, i enllumenada tristament per la llum que es filtrava al través d'una escletxa de la menjadora i per una finestrella que hi havia ran de la teulada. Dins de la cort es veia l'animal, un garrí gran, amb uns ullots petits d'esguard aturat i uns badius negres mateix que els forats d'un botó. Tres cops al dia, el *Clapat* abocava a la pica una calderada de segó, remolatxa, carabassa, i triadures de trumfa, tot ben barrejat i cuit. L'home s'engrescava que gairebé li queien les baballes en veure com el seu garrinet (el reiet de casa seva, com li deia), endinsant el morricó dins de la menjadora que li colgava els ulls, mentre engolia com un golafre i esguellava de satisfacció, fins deixar la pica neta; i aleshores quedava una estona ensumant, aixecant el morricó, com volent dir: — «Que no hi ha res més...?»

El garrí del *Clapat* era un personatge. Gaudia dels mateixos miraments que si fós un fill, disfrutant en el poble de certa popularitat.

Quan algú trobava el *Clapat*, sempre, abans d'interessar-se per la família, preguntava pel porc.

— I doncs, *Clapat*, què fa el garrinet?..

— Bé, gràcies a Déu!
— I els de casa vostra?..
— Trempats, gràcies a Déu!

Un jorn de festa que el *Clapat*, amb la dona, va anar a veure ballades a plaça, per un descuit deixà la porta de la cort oberta. La bestiola, furgant, amb un cop de morro la va obrir; i en veure's en llibertat, ubriac de content, alçant el cap i ensumant, començà a córrer amunt i avall de la casa, tombant cadires, forques, aixadells, i fent un terrabastall que semblava que el món s'ensorrava... Després es ficà al rebost, on abastà un pernill (justament de la seva mare escorxada l'any abans) i, amb quatre queixalades, l'envià canyó avall... I després d'haver tirat per terra una gerra d'oli, petat una cassola que servia per a coure llardons i trencat la pica de la cuina, sortí a l'hort, on, gaudint dels atractius de l'ambient lliure, del sol i d'un gran espai, començà a córrer per a pair els restes macàbrics de qui va posar-lo al món, trossejant les tomaqueres, un bé de Déu de faves a punt de collir i una carabassa que la doria del *Clapat* servava com un tresor per a fer confitura de cabell d'àngel..., restant a la fi en un recó ple d'ombra, on començà a des-

colgar trumfes i a menjar-se-les, fins que el seu païdor digué prou...

Quan el matrimoni tornà a casa seva, i trobà el garri fora de la cort, i l'hort tros-sejat, hi hagué un gran trasbals. Gratant-se el clatell, i tremolant de cap a peus per l'emoció que sentia de tanta desfeta, el *Clapat* agafà l'animal, i dient, amb cor tendre: — «Pobret... Pobret!.. Què has fet, desgraciat?», el reclou a la cort, després d'haver passat el forrellat i d'haver-lo tancat amb el candau.

Na Sibina estava desesperada. Feta un torrent de llàgrimes i amb les mans al cap, només feia que dir:

— Ai les faves, que ja eren venudes!.. Ai Poli, l'únic que havíem salvat de la pedregada!.. Ai la carabassa, tan maca que era!.. Ai la cassola, un record de la mare!..

En ésser l'endemà, Na Sibina hagué d'anar corre-cuita a cercar el menescal, puix l'animaló estava trist, i no volia menjar, i estava més inflat que un bot de vi.

Quan l'home fou al davant de la bèstia, el palpà per tots cantons, li mirà el dentat i les genives, el polsà en un extrem de la pota i proferí amb posat seriós:

— Em sembla que d'aquesta no en sortirà... El veig molt mal parat...

— Que ho diu de debò? Tan mal parat el veu? — digué el matrimoni, corglaçat.

— Tant, que no crec que passi d'aquesta nit... L'empatx és molt fort... No me l'explico... En fi, farem el què podrem... Ja tornaré a la nit.

Aquella nit el matrimoni la passà vetllant l'animal, posant-li draps calents al ventre, cataplasmes per tot el cos i donant-li una medecina receptada pel menescal. Marit i muller veien com aquella bèstia, sens obeir a la medicació, s'acabava poc a poc. A la matinada, començà a tenir convulsions i a respirar d'una faisó que corglaçà al matrimoni. Les forces minvaren lentament i les convulsions s'aquietaren, els respirs es van tornar febles, fins que la bèstia restà quieta, com si fós de pedra, panxa per amunt, més inflat que un bot i amb les potes encarquerades mateix que quatre estaquies de roure.

— Reina Santíssima!.. Tant que ens ha costat criar-lo!.. Tants de diners i sacrificis com ens costa!.. I després de ço de l'hort, només mancava això! Pobres de nosaltres! Aquest hivern ens hem de morir de fam! —, exclamava la dona, plorant amb desesperació.

— I tot per culpa nostra!.. Per tenir el cor masa tendre, de no haver-li posat claus al morro, com a tot arreu es fa!.. Sí, tot

per no tenir cor per a sentir uns esgüells i no fer patir l'animal uns quants segons... — afegia el *Clapat*, desesperat també.

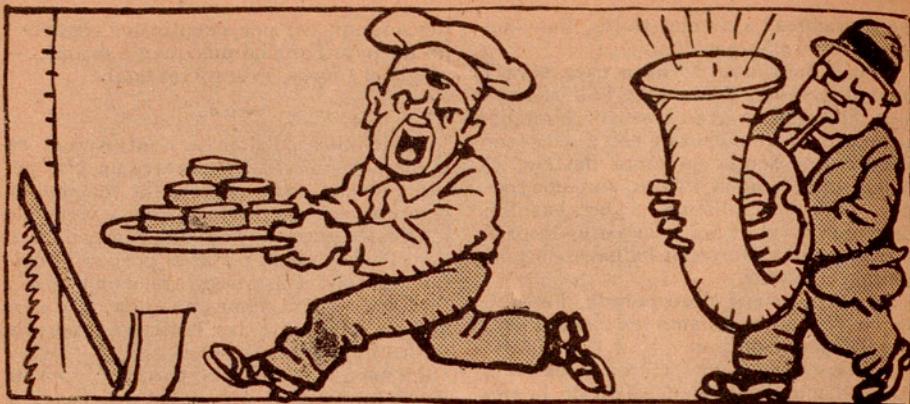
Aquell any, a l'altar de Sant Antoni, en el dia del seu sant, hi mancava un ciri petit, que cada any portava el matrimoni, comprat amb els productes de la venda de les quatre potes de l'animal, remerciant al Sant l'haver pogut matar el porc sà i bo, ja que la bèstia els assegurava menjar per a tot l'any, treient demés una pila de diners amb la venda de las butifarres, pernills, tusses i budells...

La nova de càl *Clapat* corregué com un llamp per tot el poble. En les cases, a l'hostal i a la plaça no es parlava d'altra cosa, en mig de les rialles de satisfacció, barrejades amb escarnis i befes per als de càl *Clapat*, que per cors tendres varen perdre aquell animal que tractaven com un personatge...

Heu's aquí l'història del garri del *Clapat*, que per estalviar a la bèstia la dolor de clavar-li claus al morro, ha ocasionat un mal major... Així molts pares, per allunyar el sofriment d'un càstig a llurs fills en l'infantesa, després han de plorar una dissort vergonyosa quan són més grans...

E. ROIG

— Aquest trompa m'atabala
amb els esbufecs que fa!

— Mestre, ¿no en sabeu una altra,
per a poder variar?

— Sí, home, sí, que en sé una altra:
¡que no s'hi val a badar!

— Tu si que ho tens bé, Quitèria, això de poder viure cent anys.

— Jo? Per què?

— Perquè diuen que són rars les persones que arriben a tenir-los... I com que la mamà diu que tu n'ets tant, de rara!

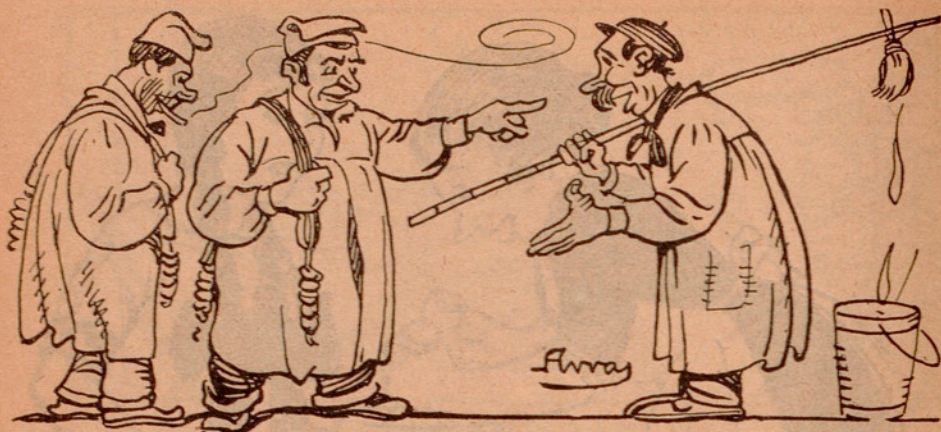
L'AVIA JOVE I

SOTA el parral ombriu, sentat en el pedrís de l'era, en les llargues vetlles de l'estiu, l'avi Simó conta rondalles i dóna exemples a la mainada d'aquell pilot de cases entaforades al mig de la muntanya com unes quantes ovelles perdudes del ramat.

La mainada, sentada al seu voltant formant rodona, escolta, embadalida, la paraula amorosa i reposada del venerable vell, i en llurs rostres s'hi veu l'ale-

gria, la tristesa, l'esperuguiment, segons el caire de la narració. I quan l'avi, amb un: «fins a demà si a Déu plau», els acomiada, marxen contents com una volior d'ocellets cap a llurs nius.

En els tristos vespres de l'hivern, quan la neu cau silenciosa i freda abrigant-ho tot, o la tramuntana bufa deixant per tot arreu un fred que es fica als ossos, l'avi Simó, arrupit a l'escó vora la llar fumejant on els tions espeteguen i l'olla bufa, juga i disfruta amb els néts estimats, amb els bocins del seu cor, i, tot fent-los moixaines, els explica el fet

— I tu, Tòfol, no has donat res, per a l'adquisició de «La Rectoria», d'En Fortuny?
 — M'he ofert per a donar-hi una capa quan hi convingui.

d'un nen i una nena mal creients, als quals una vella lletja com un pecat i seca com aquell bastó que ell té, se'ls emportà i no els deixà anar mai més a casa seva. I ells, plens de por, tot promentent a l'avi que ja faran bondat, queden adormits a la seva falda, fent-se un petó; i una llàgrima, escapada dels ulls del vell, s'esmuny cara avall per les arrugues que solquen son rostre, per a caure com una benedició sobre aquells dos caparrotets gentils i arraulits com pollets prop de la lloca, a l'ensems que uns joves esposos, emocionats i amb el cor curull d'amor, somriuen...

II

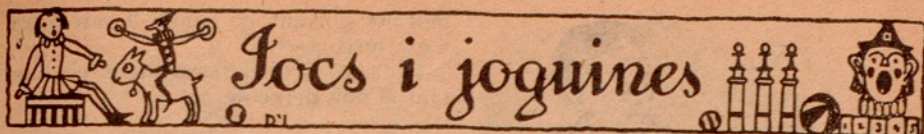
L'avi Simó s'és mort. Les campanes ho anunciaren no fa molt temps, i la seva veu vibrant i monòtona ens féu espurnar els ulls. Ja no veurem mai més la seva figura venerable, encorbada sota el pes dels anys, fent-nos postures; ja no sentirem la seva veu un xic rogallosa, semblant la bona llevor en nostres cors... L'era és deserta; ja no s'hi senten els alegres crits de la mainada esperant l'avi; el parral ha reverdit de nou i ha de projectar la seva ombra sobre els rejols gastats del pedrís, que espera endebades sostenir la persona de l'apòstol dels petits.

Tots l'enyorem. Tots, tots, tenim per a ell una pregària, una oració sincera desgranada amb tot el cor...

Mes Déu no ha volgut que restéssim tan solets i ens ha enviat una nena eixerrida, amablement reptadora, una àvia jove que en podríem dir, perquè una nena, per més entenimentada que sigui, per més bondat que faci, no sap explicar contes, no pot donar exemples, no pot avançar en l'experiència de la vida com fa ella. No sabeu com es diu? Es diu LA MAINADA, el nostre mateix nom, i té que de seguida es fa simpàtica. Volgueu-la conèixer els qui no la teniu i feu-la conèixer als que, com nosaltres, l'estimin. I així també, com nosaltres en els bons temps de l'avi Simó, en les llargues vetlles de l'estiu, que tan bo dóna estar-se a llegir a la fresca, i en les tristes i fredes nits d'hivern, junt a la benefactora calor de la llar catalana, consulteu-hi els seus exemples, apreneu de les seves lliçons, llegiu en les seves contalles en lloc d'anar a fer entremaliadures o d'agafar altres llibres, que amb les seves coses dolentes o amb una parla estranya, us fan entretenir sense cap profit.

I després, quan veureu el bé que us dóna, cridareu junt amb nosaltres amb força i amb braó: Visca l'avieta jove de la mainada de Catalunya!

LLUÍS MONTAGUT

MIEU RATETA

Tots els nens o nenes que formen part del joc, es posen en semicircumferència, agafats de les mans, i els braços en l'aire, ben estirats. (Es un tros de cercle de sardanistes.)

El que està col·locat en un dels caps de la semicircumferència és el gat, i el de l'altre la rata, que parlen així:

Gat. — Mieu, rateta!

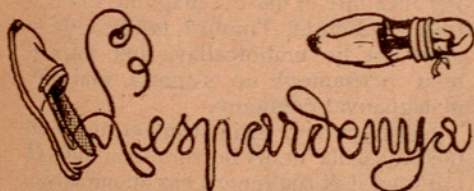
Rata. — Què vol el gat?

Gat. — Jo se't vull menjar.

Rata. — Per aquest forat has de passar.

I en dir això la rateta (vull dir qui fa de rata) va passant de pressa per sota els braços estesos dels demés i, alternativament, per davant i per darrera, fins arribar a l'altre cap.

El gat el persegueix passant pel mateix *forat*. Si l'agafa, la rateta es queda allí on l'ha atrapat i el gat torna a fer de ídem, començant el joc amb el de l'altre cap. Si no l'ha pogut atrapar, quan la rateta ha arribat al cap, diu: «— *Alto!*», quedant-se el gat allí on era en sentir l'*alto!* I la rateta torna a fer-ho amb el gat que hi ha a l'altre cap. En ambdós casos, el qui es queda ha d'agafar-se de les mans dels nens d'allí on es situa.

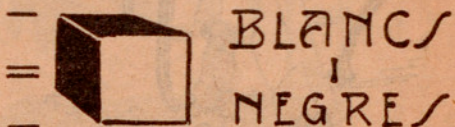

Tots els qui juguen en aquest joc s'as-senten ran de la paret i ben ajuntadets.

Un nen lliga una espardenya, tal com indica la del dibuix, perquè no estorbin les betes, i la tira als que seuen. Aquests

l'amaguen per darrera i se la fan córrer els uns als altres. Un cop no es vegi, el nen qui l'ha tirada ha de cercar-la introduint ses mans per entre els companys asseguts. I aquests esperen els moments de distracció per a pegar-li amb l'espardenya i amagar-la tot seguit, puix, si els hi atrapa, parará el nen que se l'hagi deixat agafar.

Si es vol donar més moviment, féu que siguin dues les espardenyes que corrin i dos els nens que parin.

D'un tros de fusta o suro feu-ne un dau i pinteu-li tres cares amb tinta negra. Les altres tres que restin en blanc.

Al bell mig d'un camp o plaça traceu dues ratlles paral·leles, separades un metre i mig, i perpendiculars a la llargària del camp. A vint o trenta metres d'elles, traceu-ne una altra a cada banda. Han de resultar les quatre ratlles de la dreta del dibuix, emperò en gran.

A cada ratlla del mig s'hi col·loquen els nens, tants per banda. Els uns són dels blancs; els altres dels negres.

Un nen tira el dau en l'aire. Si en caure hi ha damunt el blanc, els que són dels blancs empaiten als negres, els quals corren cap a la seva ratlla apartada, quedant fora del joc tots els que agafin. Sols es poden agafar mentre no siguin a la seva ratlla separada.

Si en caure el dau, és negre, esdevé ço contrari.

I fins que no hi ha nens en una de les bandes no acaba el joc.

També pot fer-se que els agafats formin en la banda dels qui els atrapen. Així dura més el joc i és més mogut.

J. J. B.

— *Tanmateix, si en els llibres no hi poses- sin tantes lletres, costaria molt menys l'es- tudiar!*

TRIST RECORD D'ESCOLA

AQUELL matí, quan la mestressa ens tingué agrupats per a llegir, dirigí son esguard carinyós a aquell estol d'infants que l'en- voltava i notà amb estranyesa la manca d'un deixeble, potser el més volgut. Preguntà per ell i li diguérem que esta- va malalt.

¡Quin gest de tristor es reflexà en son rostre!

Es clar que la manca d'un deixeble sempre la contrariava; més aquesta l'afec- tà visiblement. A tots se'ns comunicà la tristor de la bondadosa mestressa.

I amb justícia s'ho mereixia, ¡pobre nen! Mai la mestressa hagué de reptar- lo ni per desaplicat ni per enraonador. Era el model de la classe. Si algun com- pany no sabia fer el problema, ell li reso- lia; si tenia dubte en l'escriptura d'algun

mot poc corrent, ell també li ensenyava a escriure.

Per això la mestressa devia enyorar tant al bon deixeble.

Dos dies passaren només i el tercer dia, que era dijous, els seus companys de carrer comparegueren a l'escola amb la cara trastornada, els ulls plorosos encara. La nova s'estengué com una riuada per la classe: ¡El deixeble, el company estimat, havia mort!

En entrar la mestressa a classe, tots els ulls es dirigiren vers ella. I en veure el posat tristoí de tots, ja es temé una mala nova, mes s'aventurà a formular la pregunta, i un dels grandets li comuni- cà el trist desenllaç.

La bona mestressa no pogué contenir el davassall de llàgrimes que acudiren als seus ulls; i quan logrà ofegar l'emoció que la dominava, ens digué que pregués- sim per ell, però, sobre tot, que procu- réssim imitar-lo, que aquell infant havia estat un bell exemple per a tots nosal- tres, que ens havia marcat el camí per assolir la perfecció.

Després ens manà fer la secció de lectura i poguérem observar que, amb els ulls baixos, anava seguint el punt del llibre, mentre que per ses galtes per- lejaven unes llàgrimes.

L'escola, aquell matí, estava de dol: fins els més agosarats no s'atrevien a moure's per a no rompre el silenci que regnava a la classe. Totes les mirades eren vagues, com si cerquessin un record llunyà.

La tarda d'aquell jorn inoblidable vaig anar a passejar per la muntanya, i per més que el dia era magnífic i la Na- tura exuberant, l'ombra fatídica de la mort tot ho embolcallava per mi, i el meu pensament no s'apartà mai del malaguanyat company.

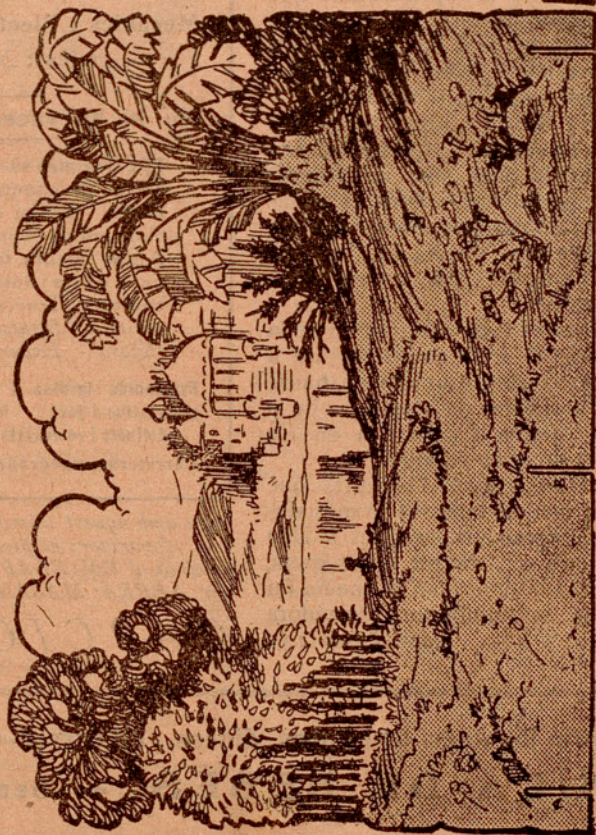
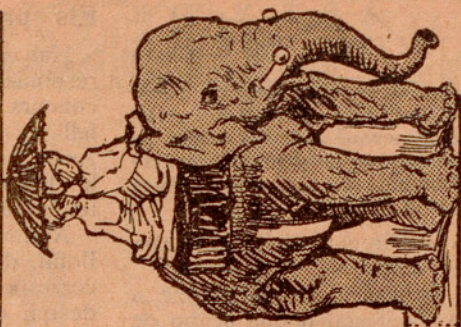
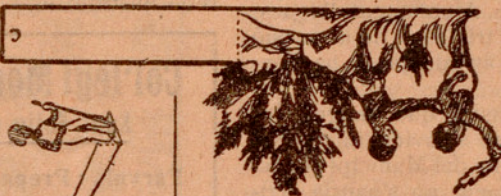
Dorm en pau, estimat infant, que a la nostra escola no es borrarà mai més el teu nom, i el teu record ens acompanya- rà en tots els nostres actes...

JOSEFINA MILÀ

Nens: Propaguen l'obra cristiana i patriòtica de LA MAINADA

P E R A P A S S A R L ' E S T O N A

PAISATGE ORIENTAL

H E U ' s a q u í u n a b o n i c a e s c e n a p e r a e n c a r t o n n a r i r e t a l l a r . E n e l f o n s e s f a n u n s t a l l s q u e e s t a n i n d i c a t s p e r l e s l l e t r e s A , B i C .
 E n a q u e s t s t a l l s ' h i i n t r o d u e i x e n e l s t i r a n t s d e l e s f i g u r e s , l e s q u a l s e s p l e g u e n p e r l e s r a t l l e s d e p u n t s q u e c a d a u n a p o r t a ,
 f i n s q u e q u e d a t a l c o m i n d i c a e l m o d e l . S i t e n i u b o n g u s t e n c o l o r i r e l q u a d r o , l ' e f e c t e d e l c o n j u n t s e r à m a g n i f i c .

UNA CARTA DE NA MERCÉ ABELLA

Ja en màquina el número anterior, rebérem la següent lletra de Na Mercè Abella, que inserim perquè amb ella responem a alguna consulta que hem rebut respecte el resultat econòmic de la funció benèfica que es celebrà al Romea:

«Sr. Director de LA MAINADA
Molt Sr. meu:

Tinc la satisfacció de dirigir-me a vostè per a manifestar-li que acabo de percebre de l'Excm. Ajuntament d'aquesta ciutat el primer trimestre de la pensió de 2,000 pessetes anyals que m'ha concedit.

He de fer constar que malgrat les bones amistats que s'havien interposat per tal d'aconseguir del Municipi aquesta pensió, segurament no s'hauria arribat a obtenir amb la rapidesa amb què s'ha obtingut, de no ésser la felicitat iniciativa de vostè, la qual ha fet girar els ulls dels senyors regidors i del senyor Alcalde envers aquesta pobra velleta.

Aiximateix he de notificar-li que la funció promoguda per vostès i celebrada al Romea, de la qual, amb molt sentiment per la meua part, vostès es posaren al marge un cop hagueren fetes les primeres gestions, produí un benefici net de 1,340 pessetes, que he cobrades degudament.

Entre aquestes 1,340, les 333'20 de la seva subscripció i el començar ara a cobrar la pensió de l'Ajuntament, hauré aconseguit lliurar-me de les grapes de la misèria que anava a perdre'm en els darrers anys de la meua vida.

Es per això, senyor Director, que novament li trameto l'expressió més sincera del meu agraïment, pregant a Déu que li permeti fer, durant molts anys, obres de tanta bondat com la que ha fet amb aquesta sa humilíssima servidora

MERCÉ ABELLA»

Els premis de LA MAINADA

Han recollit els premis que els corresponien per haver-los guanyat en el concurs V i en el plebiscit darrerament fallats, els nois Domenec Solé i Jacint Amat, respectivament, de Barcelona. A la disposició dels qui vulguin veure'ls, tenim els rebuts corresponents.

Aiximateix hem remès a Na Maria Bofill, de Torelló, el premi que li ha correspost, el qual ja deu haver rebut i de qui esperem també la mercè d'un rebut justificatiu.

Col·legi Model d'Interns Sant Feliu de Llobregat

Pàrvuls : Preparatòria : Batxillerat : Comerç : Llengües
Mecànics : Electricistes : Químics : Nàutica

No hi ha vacances a l'estiu

El lloc més sa de la comarca, a 30 minuts de tren de ciutat - Edifici construït especialment per a pensionat reduït. Aigua calenta, freda i mineral per a banys i dutxes - Excel·lent confort - Tracte purament familiar - Inspecció mèdico-religiosa - Excursions al camp

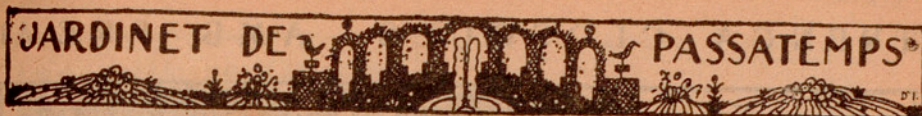
Esplèndids jardins i patis de recreació, gimnàstica i jocs - Recomanat per a nens delicats i retrassats intel·lectualment

Carretera empedrada des de Barcelona

Fini amb aquest número repartim als nostres afavoridors el plec onzè de la formosa novel·la d'EN BLAI EINER, il·lustrada per SERRA MASANA

CAPCIGRANY

Les millors joguines amb pocs diners, al carrer del BISBE, 3
CLÍNICA DE BEBÉS - Sempre novetats

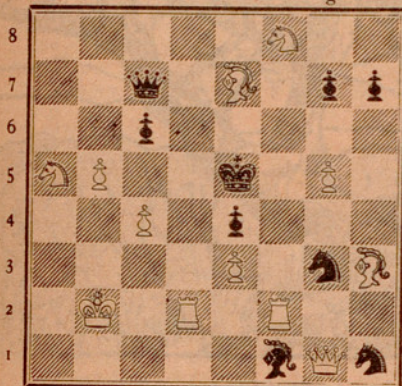
SECCIÓ D'ESCACS

JEROGLÍFIC, per ERREGÉS

PRIMER CONCURS DE PROBLEMES D'ESCACS - ANY 1917

Recomanat: JOAN CLUSELLA

a b c d e f g h

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema del número anterior: A a 3 - c 1

ENDEVINALLES

LOGOGRAF NUMERIC, per E. PARÉ W.

1	2	3	4	5	6	7	8	Carrer de Barcelona
1	2	3	4	5	6	1		En la família reial
6	7	1	3	4	8			Els peixos en tenen
7	6	2	2	8				Eina de fuster
7	6	2	1					Bèstia
	1	6	7					A cà l'adroguer
		7	3					Nota musical
			5					Consonant

TARGETA, per JOSEP BARTRÉS

Pere Gibeca Casaldas

Girona

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom d'una ciutat catalana i un dels seus principals passeigs.

A B 1

r

part de vehicle

ACCENTÍGRAF, per J. MAS GARCIA

Sortint de la total
vaig veure un tot,
que van dar-li un cop
y es va fer bastant mal.

ROMBO, per RAMONET I MIQUELET

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, riu de Catalunya; carrer de Barcelona; peix; vocal.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Burinot.

A la targeta: Vilafranca del Penedès.

Al jeroglífic: Per cartes, un carter.

A l'ambidextre: Mar-ram.

Al rombo: R - Nap - Ramir - Pit - R.

Els eixerits endevinaires

Han encertat les solucions de les següents endevinalles publicades en el número 57, els mainadistes:

Targeta, logogrif i jeroglífic: Josep Solé; Josep Cantijoch; Joaquim Mas; Josep M. Salas.

Targeta i logogrif: Pepeta Prió; Manel Pujol; Sole-dat Pujol; Josep Moreno; Ivan Queralto; i Lluís Garriga.

Targeta, logogrif numéric i ambidextre: E. Barfull.

Targeta: Aurora Baduell.

Ha encertat el problema d'escacs del mateix número En Roc, de Girona.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

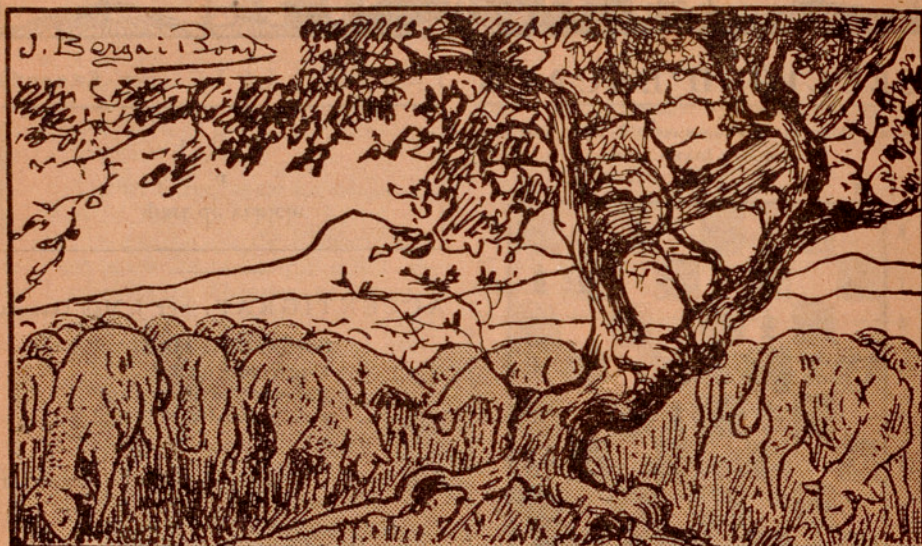
Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

TRENCA - CLOSQUES, AMB PREMI

El pastor d'aquests xais és un mandra que sempre dorm. Veïam qui de vos-
altres el veu i el desperta

La solució pot remetre's resseguint la silueta amb tinta o llapis de color damunt el
gravat, o bé dibuixant-la en paper a part, els que no vulguin fer malver el número.

Sortejarem cinc llibres entre els solucionistes.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el divendres dia 14)

Jaume Solà Torrella: A la cartera. — **J. Casassa:** Agraïts, com sempre. — **Jordi Manellic:** Accepto molt plaentment la rondalla i l'anècdota. Tot anirà sortint, de mica en mica. — **B. Llorach:** Anirà la conversa. — **Pawnee:** Un xic retocat, anirà. — **Lluís Garriga:** Anirà l'ambidextre. — **Josep Solà:** Procuraré complaure't. — **Anton Trujols:** A la pila! — **F. Moncunill M.:** Aniran les curiositats. — **R. Mola:** Et cal estudiar als bons poetes, amic! — **P. Olivé:** El d'avui no em fa el pes. — **El mainadista sportiu:** En «Sidrus» està de vacances. Els dibuixos són massa seriosos. — **Pere Ros:** Gràcies per l'adhesió. Anirà. — **Pepeta Prió:** N'aprofitaré algun. — **Ferran d'Allaire:** Aniran les seves interessants efemèrides i el dibuix. Del que s'interessa per saber, he de dir-li que fins que comenci la nova temporada no pensem publicar ninots sportius. Per a enquadrar la col·lecció, pot passar quan vulgui. — **A. A. M.:** Molt agraït a la seva prova d'admiració. Però som de mena modestos i refugim la publicació d'illoances personals que semblarien afany d'ostentació en el que mai, ¡mai! caurem, i menys si per a conseguir-lo haviem de fer servir d'escambell les joventuts de la nostra pàtria. Aquí té un amic, que un altre dia, en trobar-se a l'estació de Granollers o bé on sigui, es sentirà orgullós d'estrenyer-li la mà; però rellevi'm de publicar les seves ratlles, que m'han produït una de les emocions més vives que he sentit des de que vaig emprendre aquesta tasca patriòtica en la que hi deixo trossos de l'ànima. I salutí al seu company, tan fervorosament guanyat a l'amor patri per

la lectura de LA MAINADA. — **Josep Contijoch:** A la pila! — **J. Pahissa H.:** Id. — **Joan Garriga:** Molt sentit. Anirà. — **R. Pérez Baile:** Anirà, encara que no a la portada. Dels anteriors, si que no n'hi puc donar notícies. — **M. Bosch i Jover:** Agraïdíssim a la seva tramesa. ¿Per què no fa proses? — **Angel Font Dagàs:** Accepiat tot, menys la poesia. — **J. Casí:** No va. — **Halteras:** Es molt conegut. — **Anton Casadellà:** A tu t'estranyarà, ¿oi?, però no m'agrada prou. — **J. S.:** Té poc interès. — **Joan Pallús:** Anirà. — **Joan Queraltó:** «Florineta» és un diminutiu femení; així hauria de posar-se, en un logogrif; mai dir-ne secament «nom de dona». Tu, que ets tan exigent, per què envies aquest munt de treballs en paperets retallats, que no hi ha manera de guardar? Et dispens la pregunta amb què comences la carta. Veuem què es pot aprofitar de la remesa d'avui. — **Salvador Burgut:** Miraré de complaure't. — **Angel Guàrdia:** Es incorrecte de dibuix i de forma. — **Pere Abellí Morató:** Anirà, un xic retocat. — **Ferran R. Servós:** Només tres cartes tinc teves aquesta setmana. ¿Com contestar les en quatre mots? Remet per correu els fulletons, si no tens altra manera de fer-ho, acompanyant l'import amb segells, i t'ho remetrem enquadrat. Respecte la «Història de Catalunya», aviat en sortirà una editada per la «Protectora». Aniran les curiositats. — **P. Modolell:** Anirà i gràcies. — **Carme Torres:** Molt contents de les seves illoances. ¿Què no farem per a complaure a tan gentils llegidors? — **Antoni Prous:** Pots encarregar al recader que vingui a recollir les banderetes que sol·licites. Reparteix-les bé.

Una encaixada cordial, de

EL SECRETARI

Les millors Obres de Cuina d'Espanya

La Nueva Cocina Elegante Española, en rúst. 7'50 ptes.; en tela 11 ptes.

La Pastelería Mundial y Los Helados Modernos, 20 ptes.

Marichu, o la mejor Cocinera Española, en rúst. 3'50 ptes.; en tela 5 ptes.

La Guía del Gastrónomo y del «Maître d'Hôtel», 10 ptes.

La mejor Cocina de Cuaresma, 4 ptes.

La Cocina Vegetariana Moderna, 3'50 ptes.

Los Helados (un tomet), 1 pta.

El Cocinero Americano, en rústica 3 ptes.; en tela 4 ptes.

El Arte del Cocktelero Europeo (tercera edició), 3 ptes.

Un Festín en la Edad Media, 3'50 ptes.

Luisita y Rosina (instrucció familiar):

Recetas de Cocina sueltas, a 0'20 ptes.

La Cocina Infantil, un tomet, 0'50 p.

Demaneu-les a l'Administració de LA MAINADA i a casa de l'autor

IGNASI DOMENEC

Muntaner, 104, 1.ª, 1.ª-Barcelona

Nen:

Diga-li a la mamà
vagi a **LA REFORMADORA**,
del carrer de **Trafalgar**,⁽¹⁾
on d'un trajo que hagin dut
el teu papà o germà gran,
te'n faran un de molt maço,
i d'allò més elegant.

(1) Núm. 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

**JOGUINES
PERFUMERIA**

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrissa, 18 - Tel. 1983

CONCURS VIe DE «LA MAINADA»

LA «NURI»

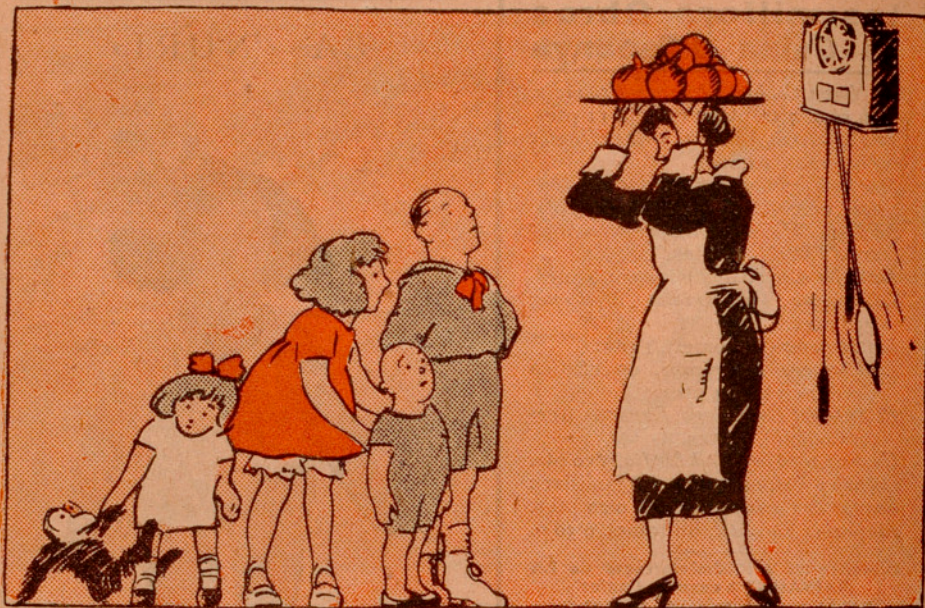
Vegin-se els números 54 i 55 de
LA MAINADA, en els quals s'expliquen de-
talladament les condicions d'aquest Con-
curs.

CONCURS VIe DE LA MAINADA

Cupó n.º 6

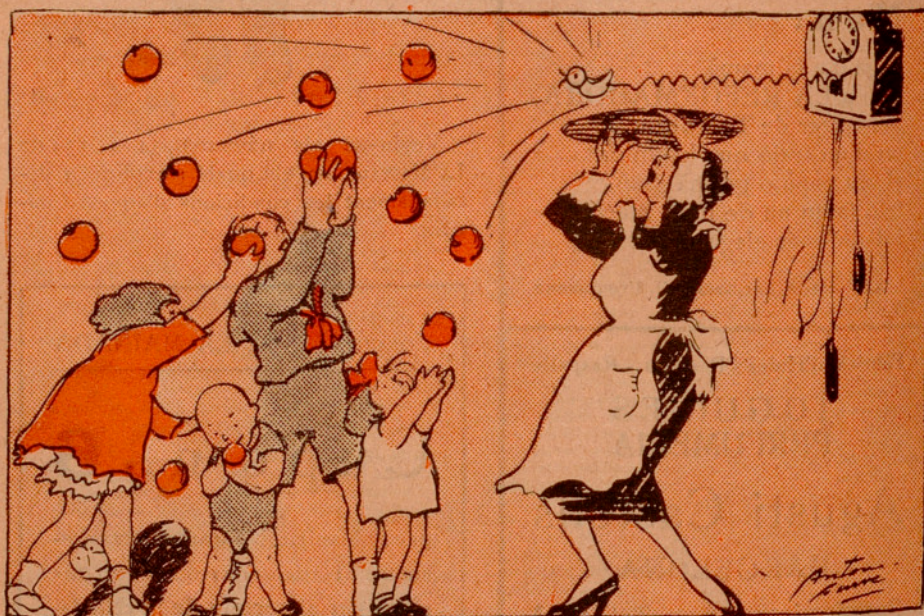
per a obtenir, mitjançant la seva pre-
sentació i la dels nou restants, un nú-
mero per al sorteig de la «Nuri».

EL PUPUT GENERÓS

— Teta, dona'ns una poma!...

— No, que són per a postres ...

El puput, sortint del rellotge: — Te - niu, te - niu, te - niu...